

Szegedi Kovács György

Nabukodonozor

Mennyire kerestem a követ,
azt a látó követ,
mely úgy szívja magába
a szíveket, a veséket,
hogy lángol tőle a tenyér.

Félelemben bugyolált évek,
azok jönnek most.
De ti örüljétek!

Nabukodonozor törékeny álma,
s a vas-cserép végtagok: gombás
lábujjaiban vagyunk már,
ami iszonyúan viszket és fáj.

Mi a cserép,
nyugaton a vas
és nem bírunk egyesülni,
mert nem is tehetjük.

S a kő száguld, száguld
és ledönti ezt a borzadályt,
az önzés hányadékának
megkövült torzszülöttjét.

Aztán egy kócos kisfiú
szétrúgja a pernyét
és visszaül az Isten hátára.

Mert az Ő országa bizony
bennetek van.

Panel-naplemente lány ecsetkezeléssel

Még itt is lehet
egy naplemente gyönyörű,
ahogyan ezer televízióban
megfeszíti magát
a vérvörös lét,
s fűvel benőtt szavaink
lassan elhalnak
egyre sötétülő
ablakaink alatt,
és szétfolyik aranylón a nap
minden lakásba,
ezer cet bűzös gyomrába
az éjszaka könnyeiért,
a feltámadásért,
a hajnal igazáért.

Rianás

A tócsa mozdulatlan, merev.
Fegyelmezett kristály-csönd
lehajtott fejed sárga pillangó-holdjai közt.

Isten közbesírt rianása remeg.

Üdvösségem egyszemélyes jégtábláján
sodródik lelkem társtalan
az istentud/Jehova.